

Z cizích revuí.

KRASNAJA KONNICA, roč. 1935, čís. 6.

Lest v průzkumu.

Autor článku P. Bělov seznamuje s některými způsoby použití lsti. Ve válce je cenným prostředkem při průzkumu a pomáhá splnit úkol. Příklady jsou vzaty ze světové i z občanské války a jsou určeny zvláště velitelům, kteří nemají válečných zkušeností.

Průzkum obydlených míst se provádí podle sovětských předpisů tak, že se hlídka přibližuje k vesnici (lesu, křovisku a j.) v otevřených tvarech. Asi 300—400 m před oněmi místy si počíná tak, jako by spatřila nepřítele; pak se náhle obrátí čelem vzad a odeválá do dříve vyhlédnutého již úkrytu; někdy vystřelí s koně před obratem.

Způsoby německých hlídek ze světové války. Bývalo těžko zjistit, je-li ves obsazená, když nebylo možno ji objet. Rusové dovolili hlídkám najet blízko a pak zahajovali palbu. Němci to dělali poněkud jinak. Klusem přijeli na několik set metrů k vesnici a pak náhle odeválali zpět. Rusové téměř vždy zahajovali palbu a tím usnadnili zpravodajský úkol hlídce, která neutrpěla ztrát.

Někteří velitelé hlídek používali střelby s koní. Před lesem nebo obydleným místem se hlídka rozvinula a zahájila krátkou palbu. Na tuto provokaci Rusové odpovídali vždy palbou a tak podle síly palby bylo možno soudit na početnost protivníka.

Maskování pomocí stáda dobytka. Pasoucího se stáda dobytka použije průzkumná hlídka k pozorování nepřítele. K tomu sesednou 1—3 jezdcí, kteří se skryjí mezi stádem. Je výhodnější, obléknou-li se jako pastýři. Skutečný pastýř buď musí být izolován nebo upozorněn na odvetu za zradu. Je-li zaručeno, že pastýř je osoba spolehlivá, je ovšem prospěch z maskování veliký. Stáda lze použít k aktivnímu průzkumu. Sotňa (eskadrona) kozáků proklouzla lesy do týlu rakouských vojsk. Její velitel přišel k jedné vsi a zjistil pozorováním, že je v ní přítomen velký štáb. Zahlédnuv pasoucí se stádo dobytka, zadržel je až do soumraku v lese a poručil sesednout částce kozáků. Pak stádo pastýř hnal domů a s ním šla část opěšalých kozáků i s velitelem. Kozáci podle rozkazu dělali velký prach. Na smluvené znamení kozáci nasadili na koně a přepadli štáb, kde ukořistili cenné zprávy a operační doklady. Sotňa se dále nepouštěla do nerovného boje a ujela. Ve vesnici byl štáb rakouské armády.

Převlékání do nepřítelova stejnokroje. Občanská válka obzvláště poskytla hlídkám mnoho příležitostí oblékat nepřátelský stejnokroj. Ovšem nesmíme zapomínat, že je nejprve nutno dokonale ovládat řeč nepřítele (i nářečí).

17. února 1919 v době lvovského nájezdu bolševické kozácké divise oblékla se jedna průzkumná hlídka s velitelem čtyři do nepřítelova stejnokroje.

Velitel čtyři měl důstojnické nárameníky. Zahlédnuv trén nepřítele, přijel k veliteli-důstojníku, aby jeho pozornost na sebe upoutal a tím umožnil hlídce-čtetě atakovat trén a zajetí jej.

Při operaci téže divise za nájezdu na Proskurov 1920 2. sotňa 4. jezdeckého pluku měla za úkol zničit železniční most u vesnice Martinovky. Sotňa odtáhla v noci. Průvodce rolník oznámil veliteli, že most stráží polská polní stráž. Velitel sotni nařídil jednomu jezdcí, který mluvil polsky, aby odstranil strážného. Jezdec šel přímo po cestě k mostu. Za ním šel velitel sotni, ukrýváje se v neposečeném obilí; jeho sotňa se rozmístila v zahradách a sadech okolo mostu. Červený kozák přiblíživ se k mostu, byl strážným zastaven a na otázku, kdo přichází, kozák polsky

odpověděl, že „vlastní“. Začal mu vyprávět, jak jeho jednotku pobili bolševici a zbytky její že utíkají. Strážný uvěřil a kozák rychle se k němu přiblížil, náhle mu puškou před obličejem zamával. Toho se strážný ulekl a bez odporu odevzdal kozákovi pušku. V tu dobu přišel sem velitel sotní a odzbrojil spící stráž. Sotňa pak v klidu zničila most.

R. 1919 průzkumná hlídka v síle jezdecké čety z bolševické jezdecké divise měla za úkol ve směru na město Jelce zjistit sílu a sestavu nepřítele, který útočil na Zadonsk. Velitel čety se rozhodl převléknout četu do stejnokroje bílých; sám si vzal důstojnický stejnokroj. Učinil to proto, že obyvatelstvo sympatisovalo s bílými a kraj byl téměř protkáán hlídkami bílých, takže by bez přestrojení s hlídkou nepronikl. Dorazivše do vesnice Voronovoje, zajali nepřátelskou hlídku, 7 jezdců a 2 pěší, kterou za doprovodu odeslali k velitelství. Ve vesnici se zmocnili telefonní stanice a velitel čety, obnoviv spojení s městem Jelce, zavolał k telefonu velitele bílých sil, kterému se ohlásil jako velitel jedné z hlídek. Od velitele bílých se dověděl jména a počet útočících sil na Zadonsk a jejich sestavu.

Z činnosti velitele německé jezdecké průzkumné hlídky ve světové válce: „Postupně jsem si uvědomil, že jsme se dostali za čáru prvního nepřátelského sledu. Shromáždil jsem v hluboké dolině hlídku a na všechny strany postavil strážné. Budu-li neočekávaně napaden, probiji se v cvalu.“

Jakmile se setmělo, nařídil jsem vzít místo přilb čepice a puky uchopit do ruky tak, aby spodní konec byl na vrchu, tedy opačně. Pak jsme v zástupu klidně a s povolenými otěžemi projeli mezi ruskými hlídkami a eskadronou; nebezpečí se zvyšovalo tím, že jsme byli pozorováni s obou stran a dávali nám znamení. Ve tmě nás považovali za ruské.“ Aby se úkol lehčeji splnil, je nutno kromě znalosti řeči být poučen o výcviku, výstroji, výzbroji, znát povahu a organizaci armády a několik jmen důstojníků a jejich hodností.

Převlékání do šatů místních obyvatel. Tento způsob se podobá předešlému. Podnik se obyčejně zdaří, nemá-li v něm mnoho lidí účast, nejlépe je, účastní-li se ho jen jeden. Tohoto způsobu se používá pro pozorování, doplněné nasloucháním hovoru nepřítele nebo obyvatel. Z akcí při tomto způsobu lze provést na př. ničení telefonů, mostů nebo jiných objektů. Tímto způsobem lze zříditi spojení s agenty-residenty. Jsou známé případy, kdy osoby, pověřené pozorováním, pracovaly jako vozkové nebo byly ukryty v povoze místního obyvatele (příznivce ovšem) anebo zůstaly po odchodu vlastních vojsk v obydleném místě nebo byly letounem vysazeny v týlu nepřítele.

Na řece Desně mezi Černigovem a Novgorod-severským jezdily lodi bílých a přivážely jejich výzbroj i vojsko. Velitel červené jezdecké divise se rozhodl zmocnit se jedné z lodí, způsobit paniku a tím přerušit další spojení po vodě. Podle plánu vybral 12 partyzánů s velitelem námořníkem, aby se zmocnili lodi. Partyzáni obstarali loďku, naložili na ni rybářské náčiní a odpluli. Jako rybáři minuli město, které ochraňovaly německé polní stráže, a zasedli pak v rákosí. Dlouho nečekali na kořist; viděli přijíždět loď „Razsvět“ s lidmi a s nákladem. Když loď přijela do úrovně jejich skryše, loďka vyplula k lodi. Rybáři volali na loď, aby je vzala na palubu. Z lodi se tázali, kdo jsou. Partyzáni se ovšem hlásili, že „svoji“. Kapitán lodi, jat zlou předtuchou, odpověděl přidáním páry. Tu velitel partyzánů zastřelil kapitána lodi. Cestující na lodi se zmocnila panika k nepopsání. Posádka lodi byla úplně vyděšena a rozutekla se. Jen kormidelník leže na palubě řídil dále loď a chtěl přistát u břehu, kde byla německá stráž. Mezitím partyzáni připluli k lodi a s mrštností koček vylezli na loď, kde posádku i cestující odzbrojili.

Zapojení do telefonů nebo na telegraf nepřítele. Nelze tvrdit, že vyslednutí telefonních hovorů nepřítele je výsadou telefonistů; nejčastěji do se-

stavy nebo týlu nepřítele proniknou průzkumné orgány. Je proto příkazem doby, aby se jezdci dovedli zapojit na telefonní síť. Ovšem znalost řeči nepřítele je podmínkou. Příklad z občanské války: Roku 1919 v prosinci 4. jezdecká divise operovala proti jezdecké skupině Mamontovové a Ulagaiové a obsadila vesnici se stanicí Kabanje. Náčelník štábu divise hned šel na telegrafní úřad; dosud bylo spojení se stanicí, kde bili ještě nevěděli nic o porážce svého jezdeckta. Náčelník štábu divise ze zachycených zpráv a od železničářů znal jméno dřívějšího (bílého) velitele stanice Kabanje a jeho jménem vyzval velitele jedné ze stanic k aparátu. Ten rád a laskavě odpovídal na dotazy červeného náčelníka. Leč to nestačilo a podal i souhrn zpráv o bílém jezdecktu; na př. oznámil přesnou cestu a místa 6. jezdecké divise (bolševické), o které neměl velitel 4. jezdecké zpráv, ale také ne velitel jezdecké armády.

Odstranění stop. Tohoto způsobu má používat každá průzkumná hlídka, jakmile minula vesnici, nebo po přenocování a po odpočinku. Dělá se to několika způsoby.

1. Z místa odpočinku neodpochodovat v tom směru, kterým máme jeti podle úkolu. Jakmile urazí jistou vzdálenost, dá se hlídka po skrytých cestách správným směrem.

2. Jsou na půdě (písek a j.) nebo na sněhu patrné stopy koní, přidáme k prvnímu způsobu „smazání stop“. K tomu účelu přivážeme na provaz nařezané větve stromů nebo snopek trávy, který za sebou vlekou poslední jezdcí hlídka. Použije se toho ovšem tehdy, chceme-li urovnat povrch půdy, která byla rozbrázděna stopami; jinak ovšem hrozí prozrazení.

3. Pochodovat řečištěm, poněvadž voda rychle smyje stopy. Pak vyjet po proudu na břeh někde daleko stranou. K oklamání nepřítele se má v místě, kde hlídka vyjela do vody, vylézt na opačný břeh a vyznačit stopu v nesprávném směru.

4. Hlídka rozšiřuje nepravdivé řeči mezi obyvateli ve směru, kudy se pohybuje.

Rozšiřování klamných zpráv. Velitelé průzkumných hlídek anebo oddílů nesmějí rozšiřovat nesprávnosti o akcích vlastní armády nebo vyšších jednotek bez náležitého svolení představených (aby nedošlo k tragickým omylům). Ze své iniciativy může velitel průzkumného orgánu namluvit obyvatelům nesprávnosti o zajištěních, o úkolu průzkumné hlídky a j.

Léčky.

Byly reglementovány v předpise „Taktika jezdeckta“. Několik příkladů:

1. Z historie německého jezdeckta. Jistý úsek břehu Šesupy střežilo 20—25 ruských jezdců. Velitel německé jezdecké hlídky se rozhodl (z nekuženosti) je atakovat. Vyslal čelní patrače přes most na průzkum terénu; jakmile mu patrači ukázali směr, začal s hlídkou cválat. Tento pohyb ovšem nezůstal utajen ruským a ti vyklidili místo, aby umožnili výstřel vzadu ležícímu střeleckému sledu. Bylo slyšet 2—3 salvy a pak palbu jednotlivě. Němci se obrátili zpět a v trysku ujeli za most do dřívějšího úkrytu. To se jim podařilo beze ztrát. Později ještě několik hlídek upadlo do podobné léčky, ať již v atace nebo v jiné bojové situaci, ale byly téměř úplně zničeny.

Z akcí sibiřských partyzánů proti vojskům admirála Kolčaka. V prosinci 1918. Velitel jednoho oddílu dovedl se od místních obyvatel, že se na jedné zastávce vyložila jednotka bílých v síle asi 1 roty s 5 kulomety a na selských povozech míří k Inguši. Síly obou bolševických oddílů byly 130 lidí všelijak vyzbrojených, většinou loveckými puškami. K prověření těchto zpráv byla vyslána ještě v noci průzkumná hlídka 28 vojínů na lyžích a 10 jezdců. K ránu hlídka dostihla vesnice Mokrá Bazaicha a odtud vyslala pěší patrače a tři jezdce. Zbytek, zajistiv se strážnými, odpočíval. K 7. hodině se patrači vrátili s hlášením, že se k jejich vesnici blíží nepřítel, a to: v čele jede průzkumná hlídka 7 jezdců a za nimi

pěší jednotka. Bolševický velitel průzkumné hlídky hlásil dále, že si zprávy, které při provádění úkolu dostal, chtěl ověřit bojem, protože měl výhodné postavení proti nepříteli. Ukryv koně v selských stájích, připravil bílým jezdcům léčku: 23 lyžaři šli asi 300 m za vesnici a maskovali se ve sněhu za stromy a čekali. Brzy potom se objevilo 7 jezdců u vesnice, z nichž jeden odjel zpět a ostatní se připravovali pít čaj. Bez dalších průtahů vystoupila maskovaná hlídka a bez výstřelu zajala 6 jezdců a odzbrojila je. Za půl hodiny potom se objevil proud na saních v kroku. Čelo nechali projet mimo a ze vzdálenosti 40—20 m zahájili palbu (z pušek) na proud. Bílí nemohli v terénu zaujmout bojové tvary pro množství sněhu, kterého bylo $\frac{3}{4}$ m hluboko, a celý proud byl v zástupu na saních. Proto měli bílí velké ztráty, a to přes 60 zabitých. Ukořistěny dva těžké a 2 lehké kulomety a 90 pušek s 1300 náboji.

Německý autor Kühlwein říká o akcích pěších průzkumných hlídek: Při odpočinku vlastních vojsk zůstanou průzkumné hlídky ukryty v místě a za útoku nepřítele, na př. ve vesnici, zahajují neočekávaně palbu ze svých skrytů (kúlen, sklepů a j.). Vzniklé paniky hlídka rychle využije k ústupu po dříve vyhledaných cestách nebo se ukryje do vhodného útulku.

Používání signálů nepřítele. Používáním signálů a smluvených znamení snadno můžeme oklamat nepřítele a tím dosíci pro sebe výhod. Z rusko-japonské války je znám tento příběh: Jeden ruský jezdecký pluk měl atakovat. Náležitě rozčleněn začal pohyb; pojednou vzaду byl trouben signál „appel“, což znamená pro jednotku „čelem vzad“ a zaujetí tvaru v záloze. Ukázalo se, že japonský patrač nepozorovaně pronikl až do týla ruského jezdecktva a znaje ruské signály troubil „appel“. Leť se podařila, poněvadž příležitost k atace se již nenaskytla. Podle smluvených znamení s letcem lze dosíci i jeho přistání a ukořistění letounu.

Ve světové válce se přihlásil jeden britský důstojník k průzkumu německých posic. K tomu se oblékl do stejnokroje německého důstojníka; třeba dodat, že dokonale mluvil a psal německy. Z vyslechnutého telefonního hovoru Britové věděli, že Němci mají důstojníka Schmidta.

Náš Brit si vzal s sebou dopis, který byl odňat německému důstojníku. K půlnoci britský důstojník odešel ze svých zákopů a zamířil k německým. Prošel drátěnými překážkami, chtěl již skočit do zákopu, ale tu náhle uslyšel slabé ospalým hlasem: „Kdo tam?“ Tu strážný uviděv odznaky a hodnost důstojníka německého dělostřelectva, postavil se do pozoru a hlásil, že Schmidt je v štábu praporu. Mezitím Brit podáváje strážnému ukořistěný dopis, dodal: „Zde je dopis pro vojína z vašeho praporu. Omylem jsem jej dostal. Dobrou noc. Jaké je heslo?“ Strážný volá okamžitě: „Schnaps.“ Tímto způsobem se smělý a chytrý Brit dověděl v tmavé a deštivé noci heslo. Za několik minut se procházel po německých zákopech. Čas od času byl zastaven a dotázán na heslo. Viděl skladiště nábojů, minomety, dělostřelecká palebná postavení, úkryt jednoho štábu a j. Skončiv úkol, vrátil se před sítáním do britských zákopů.

Maskování pozorovatelů — patračů. Při tom se používá způsobů užívaných Snipery, na př. ukrytí v dutém pni stromu, v brázdě, v zemi, ve vrcholu kopce (vyvýšeniny), na hřbitově, na stromě, v maskovaných pláštích atd. Ovšem patrače pozorovatele se takticky používá jinak než Snipera. Patrač zůstane po odchodu vlastních vojsk, ukryje se blízko cest pohybu nepřátelských vojsk, blízko defilé, kde se předvidá pohyb nepřítele. V některých případech patrač- pozorovatel je telefonicky spojen se svým velitelem (průzkumné hlídky) nebo jiným. V tom případě se dráty pečlivě maskují. Návrát patrače bývá velmi obížný a vyžaduje, aby patrač byl nejen velmi podnikavý, ale i chytrý. Je výhodné to provést v noci a v místě, které bylo již napřed určeno, aby mohli patrače očekávat jeho lidé.

Plk. jez. v. v. Stanislav Kličník.

THE CAVALRY JOURNAL (angl.) roč. 1935, čís. 95.

Mjr. Bendle: The tactical employment of light tanks with the army in India. — Taktické použití lehkých tanků v indické armádě.

V tomto článku je podrobně rozebrána spolupráce jezdeckta s lehkými tanky za různých bojových situací se zřetel k indickým poměrům. Obě zbraně pracují vedle sebe; jejich součinnost musí být pružná. Jezdeckto musí být dobře obeznámeno s taktikou lehkých tanků a naopak. Eskadrona lehkých tanků (pro brigádu) má 27 tanků. Jednotlivé tanky mají být detašovány jen zcela výjimečně.

Rorke: The Arab horse of Palestine. — Arabský kůň Palestiny.

Mezi kmeny chovanými v Palestině jsou zastoupeny též O-Bajan a Kohellan. Závodní koně jsou prodáváni do Egypta a do Syrie. V posledních letech se i v Palestině pořádají závody. Hlavní chovatelské okrsky jsou Gaza a Beersheba. Jinak není již všude čistokrevný chov, a to od světové války, kdy šejkům byly prodány četné anglické a australské plnokrevné klisny. Zejména v Transjordánii a v oblasti sinaiské není chov koní docela na výši. Palestinská policie má 650 vesměs arabských koní. Arab je vytrvalou, rychlou a brzo se zotavující remontou; je veliký 144—147 cm. Ročně se pořádá vytrvalostní jízda přes 60 km; rekordní čas je 7 hod. 50 min. Půda země je tvrdá nebo těžká; náhlé a značné změny teploty jsou obvyklé. Arab se velmi dobře osvědčuje při loveckých jízdách, při nichž se skáče přes kaktusové keře. Též pro hru pólo se pro svou inteligenci, poslušnost a jemnost velmi dobře hodí. Za měsíc je již vycvičen tak, že ho lze ke hře použít. Cena arabského koně v Palestině kolísá podle roční doby a podle počasí; nejlevnější jsou ke konci jara, nejdražší na začátku prosince; je-li zima suchá, jsou koně levnější. Dobrý 4letý kůň stojí 25—30 liber, 5letý 40—60 liber. Transjordánský kůň se dostane za 30—35 liber. Šejkové vydávají na prodaného koně certifikát, který je uznáván jako úřední doklad. Klisny lze koupit jen zřídka, a to se závazkem, že neopustí zemi.

Číslo 96.

Kpt. polské armády Hinterhoff: General Mamontov's Cavalry raid. — Nájezd generála Mamontova.

Za bojů bílých s rudými v Rusku podnikl generál Mamontov s jezdeckým sborem o třech kozáckých divisích, jedné pěší brigádě, dvanácti dělech a šesti obrněných autech, nájezd hluboko do týlu nepřítele. Za 40 dní urazil 450 mil a v prostoru asi 2000 čtverečních mil zničil komunikace a nepřátelské zásoby. Sbor vytáhl ve třech pochodových proudech, pronikl frontou na styku dvou divisí a vyslal silný předvoj daleko kupředu (40 mil). Vždy bylo dbáno ochrany boků. Návrat byl uskutečněn na styku dvou armád za použití klamného manévru sboru i vlastních jednotek na frontě. Strategického významu nájezd neměl, neboť hlavní síly nepřítele nebyly nájezdem nijak dotčeny. Pohyb kupředu se děl poměrně pomalu, a to vzhledem k pěchotě a k trénům, u nichž byla shromažďována kořist. Přítliv dobrovolníků umožnil vytvořit během nájezdu novou divisi. Disciplína vojska nebyla na výši; plenění nebylo lze zabránit a jen nečinnost nepřítele umožnila tak příznivý průběh celé akce. Nepřítel byl v nejistotě a učinil teprve opožděně svá opatření.

Mjr. Persse: Aeroplans versus Cavalry. — Letouny proti jezdecktu.

Použití letounů proti živým cílům předpokládá převahu ve vzduchu. Jezdeckto skýtá vědecké cíle pro nízké nálety, zejména tehdy, je-li shromažďováno; je-li však rozptýleno, má velmi nízkou palebnou hodnotu a nemůže se prakticky bránit proti letounům. Doporučuje se dát jezdecktu zvláštní kulometné baterie, řízené s jednoho místa, jakých proti letounům užívá již námořnictvo. Obrana jezdeckta předpokládá, aby se

jezdeckvo nepohybovalo. To bude v praxi nemožné, ba úkoly jezdeckva nebudou patrné ani dovolovat dočasné zdržení za pochodů. Koně i lidé musí být úplně kryti, a to zavčas; zaujme-li se krytí postavení pozdě, je jednotka již prozrazena. Třeba dbát toho, že se stíny časem mění. Jezdeckvo se může snadno rozptýlit po terénu, ubývá mu tím však palebné síly.

K náletu na jezdeckvo se hodí jednosedadlový letoun, vyzbrojený 1—6 kulomety, střelíci v směru letu. Dvousedadlový letoun je však výhodnější vzhledem k možnosti střelet dozadu a kryt se tak proti útoku ze vzduchu. Letecké pumy se vrhají se střední výše tak, že se letoun s výše 1500 m spustí na 800 m kolmo ve směru na cíl a před samým obrácením shodí pumy; při tom letadlo nepřijde prakticky do dostřelu pušek. Při vrhu s malé výšky se spouští letoun s výšky 600 m až na 150 m. Při tom dosáhne letoun rychlosti 200 m/sek. Pro kulometný útok letounu je kolmý nálet málo účinný. Snaha, pokryt střelami co nejdéle celý cíl, nutí k šikmému náletu ve směru na cíl. Čím menší je úhel, který svírá směr náletu se zemí, tím déle lze účinně postřelovat cíl. S velké výše se proto spustí letoun ještě daleko od známého cíle a hledí uskutečnit útok s úhlem co nejmenším. Při náletech přichází hlášená služba pozdě. Nízko a rychle letící letoun je velmi nesnadným cílem. Při tom třeba čekat nálety z různých směrů.

Vhodným cílem pro letoun je jezdeckvo, shromážděné na malém prostoru, dále malé skupiny, umístěné v jedné řadě; pochodové proudy skýtají vhodný cíl pro nálety ve směru pochodu. Nevhodné cíle jsou drobné skupiny nepravidelně umístěné v terénu a od sebe dost vzdálené. Ohrožené pásmo není širší než 60 m a změna směru je při rychlém letu obtížná. Je-li na příklad atakován rozvinutý roj s boku, stačí zůstat v téže formaci a začvát; nevhodné je tvořit vlnovku nebo formu šípů.

Na ubytování a odpočinku se umístí jednotky jezdeckva v úhlech trojúhelníku nebo čtverce. Nejmenší vzdálenost čet je 70 m. Ve středu se umístí protiletadlové zbraně. Jezdeckvo potřebuje nutně DOPL. Nejlépe se střílí na letoun, který se spouští s výše na cíl, méně vhodným cílem je letoun stoupající; jen náhodou se podaří zasáhnout letoun letící napříč. Z toho vyplývá nejvhodnější umístění protiletadlových palebných prostředků. Každá četa má mít své protiletadlové zbraně; není záhodno je soustředit; celý pluk je chráněn nepřímě, ale to je výhodnější. Soustředit prostředky je nevhodné, kdežto soustředit palbu je snadno možné. Munice letce je omezená; musí si vždy ponechat zálohu pro boj ve vzduchu.

Na pochodu potřebuje jezdeckvo DOPL., jakmile je odkázáno na úzké pásmo (mosty, silnice). Jestliže to terén dovoluje, zejména je-li otevřený, pochoduje jezdeckvo rozčleněné. Příprava k účinné palbě proti letounu, který se náhle objeví, trvá 20—28 vteřin; při náletu odzadu, který bývá zpozorován pozdě, je tato doba příliš dlouhá. Jednotky aktivní OPL. se mohou zastavit jen po dobu 1 minuty, neboť by se jinak příliš brzo vzdálily (klus — 215 m/min.); zajišťují-li korouhve střídavě pochod proti letounům, musí jednotky OPL. mnoho cválat a za předsunů tvoří nevhodné proudy. Třeba počítat s tím, že se nálety opakují; letoun může fingovaným náletem přimět jezdeckvo k sesednutí a k rozvinutí zbraní OPL; avšak skutečný útok třeba provést teprve tehdy, když jezdeckvo opět nasedlo, nebo když jednotky jsou od umístěných zbraní OPL. na 250 m vzdáleny. Výhodou jsou v takovém případě motorisované kulomety proti letounům.

Nejodvážnější nálety bývají za ústupu a za pronásledování.

Číslo 97.

Lt. col. Baker: Reflections on the use of modern Cavalry. — Úvahy o používání moderního jezdeckva.

Tato rozprava navazuje na publikaci německého generála v. Posecka. Uvádí se v ní nedostatečné využití jezdeckva za války a jeho nedokonalé zásobování (německé

jezdeckvo nemělo polních kuchyní). Nestačí však vyhnout se chybám minulosti, nýbrž nutno se připravovat na budoucí válku. Již v míru by se měla konat cvičení jezdeckva ve velkých svazcích. Jezdeckvo si zachová hybnost v každém terénu a není odkázáno na přísuny tolik jako motorisované jednotky.

THE CAVALRY JOURNAL (amer.) roč. 1935, čís. 187.

Mjr. Brown: The light machine gun, where does it belong? — Kam patří lehký kulomet?

Zavedení těžšího a výkonnějšího lehkého kulometu u jezdeckva, který není již zbraní jednotlivce, nýbrž družstva, vyžaduje, aby kulometry nebyly jako dosud součástmi normální eskadrony, nýbrž aby byly soustředěny u jedné čety pro celý oddíl. Nový kulomet není jen doprovodnou zbraní, nýbrž i podpůrnou zbraní při atace. Navrhované zařazení lehkého kulometu je výhodnější po stránce výcviku, ale též s hlediska taktiky. Zaručuje včasné zasažení a účelné využití palebné síly těchto zbraní. Při atace družstvo lehkého kulometu jen překáží. Je-li však výjimečně třeba vybavit menší, operující část lehkými kulometry, lze tak vždy učinit. Výhody jsou demonstrovány na několika praktických bojových příkladech.

Mjr. Blunt: Motor truck or covered wagon? — Nákladní auto nebo vůz?

Dokud trény měly stejnou rychlost jako trupa, mělo smysl dát každé jednotce trény zvláštní. Motorisace trénů dovoluje zbavit velitele bojové jednotky starosti o zásobování, zejména u jízdních jednotek. Motorisace dovoluje sloučení trénů a úsporu záložních vozidel, záložních součástek a dílen. Trény mohou být mimo bojové pásmo, leda když dovážejí zásoby. Potřeby, které vezou trény, lze rozdělit na takové, které útvar má mít co nejbliž u sebe, a na takové, kterých potřebuje jen příležitostně. Samostatně operující jezdecký pluk potřebuje své vlastní trény; trény jezdecké divise však lze s výhodou sloučit. Krmivo a pohonné hmoty mají být dodávány trupám přímo, bez překládání. Trény by měly již v míru být podřízeny těm službám, pro které pracují. Tím by se ušetřilo na bojovém personálu. Ježto motorová vozidla brzy zestárnou, je lépe dát je již v míru k dispozici pro cvičení přísunů, než je nechávat v skladištích.

Číslo 188 a 189.

Col. Martin: Influences of mechanization, motorization and machine guns on the horse cavalry regiment's tactics, organization and supply methods. — Vlivy mechanisace, motorisace a kulometů na taktiku, organizaci a způsob zásobování jezdeckého pluku.

Jezdeckvo stále ještě vyniká svou hybností v jakémkoli terénu a potřebnou palební sílu mu dávají moderní zbraně. K nim náleží těžký a lehký kulomet, doprovodné dělo ráže 37 mm a kulomet velké ráže, určený proti obrněným vozidlům. Z charakteristiky zbraní vyplývá jejich nejvhodnější použití. Vyskytly se pochybnosti, zda jezdeckvo vůbec potřebuje těžkých kulometů. Autor soudí, že ano, neboť mohou v nouzi nahradit dělostřelectvo. Lehké kulometry doporučuje autor ponechat normálním eskadronám a neslučovat je do zvláštních čet. Podrobně je probráno použití kulometů velké ráže. Lze-li očekávat, že jezdeckvo narazí na mechanisované jednotky nepřítele, mají tyto zbraně být umístěny se silnými hlídkami na obvodu prostoru, v kterém jezdeckvo je. Lze-li se však obávat také jezdeckých atak, mají být tyto zbraně chráněny též kulometry malé ráže. Autor vřele doporučuje, aby jezdeckvu byly již v míru organicky přidělovány prostředky, kterých potřebuje za války. Je pro decentralisaci speciálních zbraní v zájmu úspory času a lepšího zásobování. Přimlouvá se též za úplnou motorisaci trénů jezdeckva, kterému by měly být mimoto přiděleny soumarské kolony,

Mjr. Trimble: *Modern Cavalry in combined mounted and dismounted action.* — Moderní jezdecktvo v kombinované akci (v sedle a sesedlé). Součinnost opěsalého jezdecktva s jezdecktvem na koních je vždy složitá věc. Proto se má vždy zkoumat, nelze-li v stejné době dosáhnout téhož výsledku buď jen atakou nebo pěším bojem. Záleží na čase, na terénu, na možnosti překvapení, vhodné spolupráci a vzájemné podpoře. Kombinované akce jsou demonstrovány na třech příkladech, z nichž je poslední řešen trojím způsobem.

REVUE DE CAVALERIE. Roč. 45 (1935). Březen-duben.

V článku plukovníka Burnola „*Les unités motorisées dans la pacification de l'Anti-Atlas en 1934*“ jsou podány zkušenosti získané za bojů v severní Africe s motorizovanými prvky v součinnosti s jezdecktvem.

Plukovník J. Argueyrolles „*Puissance et mobilité facteurs de manœuvre*“. Autor zde shrnuje vývoje různých článků, uveřejňovaných v německých časopisech a poukazuje na zkušenosti a příklady ze světové války, které doplňuje některými příklady ze západní fronty a úryvky z anglických časopisů. V závěru ztotožňuje se s německými názory, že velké svazy motoricko-mechanické mají potřebné vlastnosti, aby mohly provést rychlý manévry, končící bojem i s odolným nepřítelem. Zvláště vhodné jsou k manévru na křídle a za pronásledování.

V článku „*La cavalerie rurale en France*“ pojednává autor L. Miquel o jezdeckých společnostech obdobných našim selským jízďám a jejich podnicích ve Francii. Podává také návod, jak je připravovat, řídit a jak jich využít vzhledem k účelu a konečnému cíli.

Článek kapitána A. Guérina „*Ambiance d'un combat ou à l'échelon compagnie ou escadron à pied*“; uvádí prožitě poznatky o duševní sféře velitele malé jednotky za těžkých útočných bojů 7. až 10. září 1918 na frontě u Hangest. Autor dokončuje zde líčení průběhu bojů, které začal s jednotkou o 3 důstojníky a 180 lidech a které končí 1 důstojník a 16 mužů.

V článku „*Les transmissions dans la cavalerie*“ pokračuje kapitán Becquey ve výkladech o použití různých pojítek v obranném boji.

Květen—červen.

V článku „*Une visite à l'Hippisme belge*“ Jean de Chevigny podává zprávu o belgickém chovu koní. Belgie nakupovala mnoho koní pro potřebu jezdecktva v Maďarsku, neboť domácí chov nekryje potřebu. Autor se vyjadřuje celkem nepříznivě o maďarském koni, hlavně že je brzy opotřeben. Proto také se zájem Belgie v nákupu koní obrací znovu do Irska, které dodávalo koně před válkou.

V článku „*Les transmissions dans la cavalerie*“ pokračuje kapitán Becquey v pojednání o spojení a použití pojítek za ústupu při zdržování nepřítele.

Článek „*La guerre en Afrique*“ pojednává o bojích v Africe a vyzvedá zkušenosti a poznatky, jež z těchto operací mohou být čerpány. Zvláštní odstavec pojednává o použití jezdecktva a dokazuje jeho nezbytnost pro jeho manévrovací schopnosti.

Červenec—srpen.

Článek „*La cavalerie dans les opérations de montagne*“ seznamuje čtenáře s použitím jezdecktva v horách. Autor připomíná tyto akce v historii polních tažení v roce 1662 na hranicích Savojska, 1703, 1706 v Alpách a konečně napoleonské operace v severní Itálii 1796, kdy jezdecktvo překonávalo těžký horský terén a s úspěchem se uplatnilo jak v přípravných akcích, tak i při rozhodování bojů.

K objasnění dnešní situace uvádí příklady ze světové války, a to operace francouzského jezdecktva na Balkáně v letech 1917 až 1918.

První z nich pojednává o operacích v okolí Ochridského jezera u Podgradce v září 1917 v těžkém, rozbrázděném terénu, dosahujícím výše 1500 až 2000 m, téměř bez cest, vyjma horských pěšin a stezek, který znemožnil užití velkých svazů s dělostřelictvem pro obtíže jak bojové, tak i zásobovací.

Autor podrobně popisuje činnost smíšeného oddílu, složeného z 5 eskadron a 1 eskadrony kulometů, z 1 praporu segenalských střelců, oddílu albánských četníků, 1 horské baterie, bezdrátové stanice a ambulance.

Úspěch této akce přičítá mimo jiné i té okolnosti, že pluk marockých spahiů operoval již v podobném terénu ve Vysokém Atlasu.

Druhá operace ze září 1918 týká se činnosti jezdeckta v bitvě u Skoplje. Naším čtenářům je známa z 1. čísla JR, roč. V. (1935).

Poznatky, které autor shrnuje, jsou jednak rázu materiálního, jednak taktického a konečně morálního. Materiální poznatky se týkají koní, zásobování, kování a dopravních prostředků. Velmi se zde osvědčil africký kůň. Angličtí důstojníci vyměňovali dokonce své plnokrevníky za berberské koně. Plnokrevní koně sice přečkali tažení, ale velmi trpěli nedostatkem krmiva a pohybem v přírodě. Velcí polokrevníci cvrpoští i američtí špatně odolávali.

Pokud jde o zásobování pro jezdecké operace v horách, je nutno zajistiti i dopravu s sebou alespoň pětidenní dávku.

Zásobování střelivem bylo možné jen s použitím nosných. Vozy nedostihly jezdectvo včas a nedostatek střeliva rušil operace.

Kování se dobře osvědčilo; každá eskadrona měla s sebou přes 100 podkov; potíže se projevíly v nedostatku podkováků. Předepsaný počet 18 kusů v horách nestačil; během operací bylo nutno dodat je letadlem. Polní kovárny musí být lehké, aby mohly být dopravovány na nosném koni.

Z dopravních prostředků je nejdůležitější nosný kůň, který musí mít řádné nosné sedlo.

V článku „Notes d'hippisme en Espagne et au Portugal“ Jean de Chevigny obírá se otázkou stavu koní a konstatuje, že v obou zemích je celkem málo koní, ale zato mnoho mulů a oslů. Číselně označuje tento poměr takto: ve Španělsku: 600.000 až 700.000 koní na 24.000.000 obyvatelů značí asi $2\frac{1}{2}$ koně na 100 obyvatelů (ve Francii 7, v Polsku 12, v Německu $5\frac{1}{2}$, ve Švédsku 10, v Irsku 15, v Maďarsku 9). Naproti tomu počet mulů činí 1.300.000, oslů 1.000.000.

V Portugalsku není přesné statistiky. Podle odhadu připadá na 7.000.000 obyvatelů 70.000 až 80.000 koní, tedy sotva $1\frac{1}{2}$ na 100 obyvatelů. Koně zde od roku 1925 ubývá (bylo 90.000).

V dalším obírá se autor otázkou chovu koní a chovných ústavů a vidí v obou zemích vděčné pole působnosti pro francouzský vývoz chovného materiálu.

V automobilní kronice v pojednání o autosalonu v Berlíně r. 1935 upozorňuje autor, že v Německu na rozdíl od ostatních států lze sledovat ve vývoji automobilů směr produkující velké a malé vozy, kdežto střední mizejí. U autobusů se zavádí velmi často pohon dieslovými motory nebo motory na plyn z dřevěného uhlí a p. Zvláštní vozy jsou konstruovány pro „autostrady“ s rychlostí 100, 120 až 150 km (i autobusy).

Pplk. gšt. —cl—